

[Boeck-Hansen.]

skat ligger vel på omkring 15 kr. pr. t, dog hvis det er nogle rigtig dårlige kul, bliver skatten væsentligt højere. Men det værste er jo, at disse forhøjelser af kulprisen medfører, at en hel del nødvendighedsvarer derved også bliver dyrere, først og fremmest gas og elektricitet, dampskibsfragter og jernbane-fragter. De stakkels statsbaner har såmænd svært nok ved at klare sig i forvejen, og privatbanerne da også. Også bagerier, vaske-rier, mejerier og andre industrier får større, betydeligt større produktionsomkostninger. Tilsidst og ikke mindst er der bygningsmateriale-erne. De fleste af vore bygningsmateriale-er er jo netop brændte varer, der fremstilles ved kul, og det resulterer altså i, at de byg-ninger, der nu opføres, bliver dyrere, end de ville være blevet, hvis private folk fik lov til direkte at indføre kullene. Det synes jeg er en stor gene, for ikke alene bliver det dyrere i øjeblikket, men det bliver ved at være dyrere at bo i disse huse. Det er altså en udgift, der stadig bliver hængende. Det er meget rart, at vi får en kortvarig nedsættelse af koks-prisen, men det er meget sørgeligt, at den i det lange løb skal betales, ikke mindst gennem huslejerne.

Jeg spørger derfor den højtærede handels-minister, om der ikke var en mulighed for at lægge denne skat et andet sted, end man har lagt den i øjeblikket, og derefter frigive kulhandelen, så den kommer til at ligge ganske frit i kulimportørenes hænder.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det forekommer mig at være en lidt ejendommelig formulering, det ærede medlem har givet sit iøvrigt så fornuftige spørgsmål. Det ærede medlem spørger om, hvor længe staten vil opretholde sit monopol på kulimporten. Det gør det nødvendigt for mig at fremhæve, at der ikke er og aldrig har været tale om noget statsmonopol på kulimporten, men at denne helt ud varetages af de private importører. Som jeg forstod at det ærede medlems fortsatte udredning, var det også noget andet, det ærede medlem havde i tankerne, nemlig den udligning, der finder sted gennem udligningskassen af 27. juni 1940.

Formålet med denne udligning er jo ikke, hvad man kunne få indtryk af gennem det ærede medlems indlæg, at sørge for, at forbrugerne kommer til at betale samme pris for højst forskellig kvalitet. Formålet er det stik modsatte: at sørge for, at forbrugerne ikke kommer til at betale forskellig pris for samme kvalitet. Dette formål tror jeg også i det store og hele er opnået gennem de

8 år, hvori denne udligningskasse har fungeret. Men rigtigt er det, at der i den senere tid er sket ændringer, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, men som kan medføre, at ordningen i øjeblikket på visse punkter kan virke i modsat retning, og vi er da også i gang med at ændre de forhold, hvorunder udligningskassen virker, for at ophæve disse uheldige virkninger

Imidlertid indeholder det ærede medlems spørgsmål to forhold, som giver anledning til en nærmere redegørelse. Der er dels spørgsmålet om den forhøjede kulpris, dels spørgsmålet om kvalitetsforskellen. Hvad angår kulprisen størrelse, er forholdet det, at der gennem udligningen foretages en vis regulering af priserne på kul og koks, således at koksene kan sælges til en noget billigere pris, end hjemførselsomkostningerne berettiger til, medens kulforbrugerne omvendt kommer til at betale noget mere for kullene, end disse skulle koste efter den faktiske pris cif dansk havn. Når en ordning af denne art i sin tid blev gennemført — hvis jeg ikke husker galt under sam-tingsregeringen og senere opretholdt under den følgende venstre-regering —, har årsagen været den, at man ikke turde lade den stærkt forhøjede kulpris slå igennem overfor forbrugerne. Jeg har næret lignende betæneligheder ved at lade koksprisen slå igennem, men har dog foretaget en ændring, således at koksprisen i sommer steg med 50 øre pr. hl. Det er muligt, at det vil være rigtigt at gå videre ad den vej; det er også muligt, man kan finde andre ud-veje, som det ærede medlem antydede, så man slipper for en fordyrelse af kullene uden at fordyre koksene; jeg troede ellers, at det ærede medlems parti var stærk modstan-der af foranstaltninger af tilskudsmæssig karakter, men jeg forstod, at det ærede med-lem kunne tænke sig en udvej i den retning. Det er altså noget, man må tage op på rette tid og sted, idet der ikke kan være nogen tvivl om, at det ærede medlem har ret i, at det er uheldigt, at kulprisen forhøjes, det er uheldigt for vor industri, ikke mindst eks-portindustrien — i dette principielle syns-punkt er der ingen uenighed mellem os.

En ting til bør dog tilføjes. En overgang umiddelbart efter krigen og også noget senere blev kullene solgt til forbrugerne til priser, der lå betydeligt under, hvad de blev indført til. Det har givet udligningskassen et under-skud, som har været ret højt oppe, og dette underskud har man ment at måtte dække gennem de nuværende afgifter. Man er nu nede på et underskud på 18—19 mill. kr., og det er muligt, man snart kan bringe kul-